

G. István László

Repülő szőnyeg

170. Jámbor balladája

(első ballade simple¹)

Fájront után, ha hazaérsz,
kompjúterfény csípi szemed,
a facebookon még cseverész
sok alternatív életed –
egyáltalán nem élvezed,
de like-olsz, válaszolsz, örülsz,
a kárhozatot ízleled,
de minden percben üdvözülsz.

A tükörből, ha visszanéz
egy táskás arc – az kell neked:
nárcisztikus elmélyedés,
önsajnálát, önélvezet.
A nappalod az éjjeled,
alszol, Isten jobbjára dőlsz,
hányasz, nem találsz a helyed.
De minden percben üdvözülsz.

Egésszé sosem áll a rész,
akárkié: kiismered.
Percenként máshol lenni félsz:
felhalmozod, felégeted.
Konyak zsongít vagy kis szelet
pizzát állva magadba tömsz –
a hasfájásod szégyelled,
de minden percben üdvözülsz.

Szerezz, amennyit csak lehet,
Jámbor, majd ülőszékbe ülsz.
Férgek kutatják testedet,
de minden percben üdvözülsz.

¹ Villon egyik leggyakoribb balladaformája: három versszakot envoi (ajánlás) követ. Rímképlete ababbcbC ababbcbC ababbcbC bebC, ahol C a refrénsor. A sorok legtöbbször octosyllable-ből épülnek fel, amit jobb híján négyes-ötösféles jambussal fordítunk.

171 Templomi ballada
(második ballade simple²)

Untat a huzatos templomhajó,
a pap kenetes, rizskásás beszéde,
hívó-orgazmus, szentostyafaló
nép minden hetes megkönnyebbülése.
Álszent arcok sápadt láz-vezeklése,
melldőngetés és tömjénindulat –
hányás kerülget a puttók alatt.
Nem megyek vasárnap templomba, nem.
Krisztus teste nekem nem jó falat.
Az erdő lett borom és kenyerem.

A sekrestyés szemében lángfolyó
fodrozódik széjjel az íriszébe.
Pénzsörgés tüzeli, adakozó
hívek vasárnapi nagylelkűsége.
Bűnétől szabadulna mind cserébe,
ájtatosságukban fingszag marad,
körbepácolja a templomfalat.
Nem mártózom ilyen szentségbe, nem,
régen nem áldozom egy szín alatt.
Az erdő lett borom és kenyerem.

„Legyen békesség köztünk”, marha jó.
Hogy tegyem kezem izzadt tenyerébe
annak, aki otthon a híradó
után kamasz szűzlányokat kefélne?
Fényesedik a pad. Hájfenekére
fekete, foltos kordnadrág tapad.
Nagy lélekfojtó tömegmozdulat –
a sok hívőt jobb, ha nem ismerem.
Áldozáshoz gusztusom nem maradt.
Az erdő lett borom és kenyerem.

Testvér, az ember kiátkozva nagy –
löketekben ér a papi harag,
mintha dühöt ejakulálna, nem,
nekem a templom nem jó gondolat!
Az erdő lett borom és kenyerem.

² A másik ballade simple is három versszakos, de a versszakok tízsorosak, az envoi öt-, hat- vagy hétsoros. Rímképlete ababbccdcD ababbccdcD ababbccdcD cdcD. A francia vers a decasyllable-t használja, ötös-hatodfeles jambikus sorokban fordítjuk.

172 Az évek balladája
(ballade double³)

Hol lennél, ha nem lenne év?
Változékony kedélyedet
mi fogná idősínbe? Ég
és föld tempótlanul, fedett
magányban, mint egy gyereket,
tagolatlan zárna a térbe.
Elkoptatná a hegyeket,
ha nem lenne év, csak a fénye.

Ha nem lenne év, mi sem lenne:
nem indulna zöld zuhatag
föld mélyéből az elemekbe;
szíromzáró, pacsirtahang
nem készülne a forгатag
közepén újjászületésre –
Hunyorognának a tavak.
Ha nem lenne év, csak a fénye.

Ha nem lenne év, árva lennél.
magad lennél kánikulában,
király az időn nem lehetnél,
nem aratnál fény udvarában.
Hevernél időkalodában,
sose feküldnél napra délbe.
Sose mondanád: nyár van, nyár van,
ha nem lenne év, csak a fénye.

Must illatára nem remegnél,
nem várnál lekvárcsordulásra,
csipkebogyóra ráesett dér
nem indítana többé gyászra.
Nem vezetne el a halálba
a gyümölcs, ha csorog a vére,
nem lenne lelked kitalálva,
ha nem lenne év, csak a fénye.

Év nadírján, fagyba ütötten
nem pihennél a kutya mellett.

³ A kettős ballada hatsoros octosyllable sorait négyes-ötödféles jambusnak fordítjuk. Ajánlása általában nincs, ha mégis, akkor az utolsó négy sor rímeit ismétli. Rímképlete: ababbcbC dedeeceC fgfggcC hihüiciC jkjkckC lmlmcmC (mcmC).

Arcodat többé séta közben
 nem karcolná zúzmara-permet.
 Az erdő ásítana egyet.
 Karácsonynak nem lenne tétje.
 Senki nem halna meg helyetted,
 ha nem lenne év, csak a fénye.

Nem lenne év, csak fénye lenne,
 kihez jutna el, ki figyelné?
 Miféle föld alatti tenger
 vigyázna az örök vizeknél?
 Örülj, hogy van még év. Ne vessél.
 Éljlél utódjaidban élve.
 Nem tudhatnád meg, mit keresnél,
 ha nem lenne év, csak a fénye.

Búzás Huba

Majdnem találkoztam Sanguinetivel

*a valaha volt kislány: aki hipnotizált engem (persze csak akkor,
 amikor már aludtam, úgy könnyű): ő nyújtja ki felém szelíd kezét
 (Edoardo Sanguineti)*

ezerkilencszázhetvenkettő nyárutó volt és Santa Margheritában
 ~ 'hogy reggeliztem ~ a biztrós lány elém tett pár olasz lapot
 közölve: éjjel parti szél dorombolt, és Edoardo ~
 feje fájt emitten ~ vad-sistergősen tovautazott,

csak üdvözöl, netán keressek menedéket (habár biz' gonoszok
 a fantomok, a villik) esetleg rám testálja őt, ha kell a mell...
 az ember ilykor gyógyfüveket éget, és levlapokat ír,
 ahogy az illik, teszem hozzá: elkányad, patkol el...

önnön-fojtásom szünre indította újra az időszámítást
 emlékezéseimhez ~ megvarrhatatlan sorshoz ördögcérna gőg ~
 ne adjam föl sosem? eszem tanulja, avagy csak képzelem,
 talán te intesz? *dum spiro sperma*, mindhalál s a nők

Tatár Sándor

Álfossziliák

A látványnak, az élményeknek többnyire (egyre gyakrabban?) esze/eszük ágában sincs beköltözni a szavaimba.
Ettől megbántódhatnak. (vulgo: berághatnék) Mi az, hogy derogál nekik?! mi az, hogy pont az én szavaimba!? Mikor úgyszólván mindig több szót (szinonimák!) tartok fönn számukra, többféle lehetséges elrendezésben (szintaktikai alternatívák!)? Fűtés, szellőzés, páratartalom, vízöblítés (!) rendben. Személyre szabott service: a lehetőségekhez képest. (Öregszem. Fogy a hátralévő, *saját magamra* sem jut annyi, mint szeretném. [amennyit megérdemelnék?] – 'A fasz kéne nekik?!) Nem vagyok sztár, de valamelyes nevem azért van – ha nagyon csillogni akarnak (nem tudom, mire föl: e drága jó élmények között fehér holló, amelyik nagy durranás volna...), akkor nem járnak kimondottan jó helyen, de azért nem végeznék a fiókban, a winchester valamely „unterirdisch”-pókhálós zugában, sem a községi lap kultúrrovatában! Mire ez a nagy arc, ez a riszálás, ez a le-nem-ereszkedés?! – De legyen, sandítsanak a kollégáikra, a többi „megörökített” élményre meg látványra; azok mennyivel jártak jobban a költőtársak tollán (laptopján) – lehet irigykedni, *ha szerintük van miért!*
Ésígytovább, ésígytovább. Eregethetném a sértődött füstöt. Ha nem tudnám pontosan: ez nem így működik. Ha ők az egyszerűségükhöz ragaszkodnak (mint ahogy ragaszkodnak), nem kérvén a materializációból szavakban (mint ahogy vélhetőleg nem kérnének festékben-vászonban vagy hangokban sem), azzal az én egyszerűségemet védik/tartják fönn (már akár valós lehetőség ez, akár pusztá illúzió). Ezt (őket) hurcolom magammal-magamban, s valamely hangulat, véletlen, illat-, ízélmény, megvilágítás, déjà vu elő-előveteti őket velem (l. Szabó Lőrinc a cigarettásdoboznyi Szahara-homokot) vagy inkább tán (unterirdisch!) raktár-polcukról a felszínre löki.
De nem: ha puha szó-hintán emelném őket feljebb, a fénybe, ahol, ha akarnak, látnak, és főként látszanak: NEM; abból nem kérnek. Hogyan? De hát némely szavamat/mondatomat – nagyon is úgy tűnik –

élmények lakják (használják hintául, liftül, úrhajóul,
pódium gyanánt vagy „egyszerűen csigaházul”)!
Igen, ez így van szemlátomást. Csakhogy azok
– bár fogantatásuk ritkán független egy-egy
valós pillanat lenyomatától –
KITALÁCIÓK.
Már engedelmet.

Kürti László

vonatos vers, haza

szeptemberi délutánon
hová visz e sín pár?
rozsdá pereg a nyomunkban,
jönnék gyalog inkább.
botlanak a ritmusai,
legyint csak a bakter,
aki itt él, tényleg mai?
nem csak árnyék, nap kell!
huzat tépi a hajamat,
zokognak a tájak.
életem kisiklik, hogyha
téged ma se látlak.
nyírmihálydi, gelse, jaj, de
messze még a csókod.
nem üti az időt dante,
főhőse csak hortyog.
eldöcög az ifjúságom,
s mikor őszbe érek,
vár-e még rám a virágom,
vagy elhagyott végleg?

bemutakozás

természetben, gyűlöletben nincs morál,
kár, hogy megtanítottak rá: túl korán.
de mert megkövetelték az istenek,
gyilkos szavú vagyok, mint egy kisgyerek.
hiába törtek, én mégis itt vagyok,
nem zuhantam le, mint fáradt csillagok.
két szemem tüze tart fent világokat,
nem ismertem félre soha vágyukat.
kinek adok, mennyit, sosem számolom,
csók vagy tenyér joggal ég a szájakon.
követelni nem fogok bort, gyóntatást,
nem éltem gyámságot, sem kölcsönlakást.
aki gyűlöl, átkot és pletykát kohol,
kihányom, annyit árt csak, mint alkohol.
ki meg szeret, azt névről mind ismerem,
mutatkozz be, végre, édes istenem.